

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

PREKLIATE
DEDIČSTVO

**VÁCLAV
NEUER**

PREKLIATE
DEDIČSTVO

Text © 2019 by Václav Neuer
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je vymyslený a všetky osoby v ňom tiež.
Z čisto praktických dôvodov by ste aj niektoré reštaurácie,
podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam
v niektorých pasážach svojej knihy, hľadali v Bratislave,
ako aj inde na Slovensku márne.

Akákolvek podobnosť so skutočnými udalosťami je takisto
čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali zachované
tak, aby zodpovedali realite. Napriek tomu uznávam,
že sa to celé niekomu môže zdať povedomé.

ISBN 978-80-551-7143-2

1

„Sčítak!“ obušok udrel do kátra.

Strhol sa. Uvedomil si, že zadriemal. Nemal hodinky, a tak ani netušil, koľko spal. Zoskočil z hornej postele, stiahol si rukávy a zapol vrchný gombík na ústavnej modrej košeli.

Rev aj kovové zvuky úderov na dvere jednotlivých ciel sa vzdľaľovali. Dozorca kráčal ďalej po chodbe.

Obul sa do topánok a rýchlo po sebe napravil dokrkvajúcu prikrývku. Klapot bacharových podpätkov odrážajúci sa od kamennej dlažby medzitým ustal. Dorazil na koniec oddielu, potom sa otočí sa a pôjde naspäť.

„Vstávaj,“ zatriasol spoluväzňom ležiacim pod ním.

Spiaci chlap sa preberal len sťažka. Hlavu mal zaborenú do vankúša a nezrozumiteľne mrmlal.

„Pohni! Ide Fúzač. Netreba ho nasrať,“ snažil sa ho posúriť. Za ten čas, čo tu bol, už stihol poznať po hlase všetkých bacharov z bloku C. Fúzač patril k najhorším.

Mrmlanie sa zmenilo na prívál cigánskych nadávok. Nebolo ťažké domyslieť si, čo asi znamenajú a komu sú určené.

Ostatní štyria boli hore. Sedeli za stolíkom a hrali karty. Dokopy ich tu v tejto konzerve, ako svojej cele hovorili, bolo šesť.

„Môže mi vyfajčiť,“ zlostne zagánil ten najmocnejší z nich. Arpád Mundi, ani nie tridsaťročný, územčistý, od vyholenej hlavy až po päty potetovaný Cigán strávil od svojich šesťnástich rokov za mrežami väčšinu života. Tu medzi nimi bol šéf. Nikto si nedovolil to spochybniť.

Niekedy z neho mal pocit, že na rozdiel od ostatných mu v base nič nechýba. Naopak, videl, že práve tu, za mrežami, je konečne niekto a že si to užíva.

Všetci sa ustrojili a každý sa postavil k svojej posteli.

Mundi posledný. Najprv demonštratívne dofajčil a zbytočne starostlivo zahasil ušúľanú cigaretu. Zodvihol sa až tesne so zašramotením poklopu. Bola to zbytočná provokácia, no neodpustil si ju.

Studený pohľad dozorcú na druhej strane priezoru prepátral tých pár štvorcových metrov cely a na kratučký okamih sa zastavil na každom z nich. „Mám ti nabudúce pomôcť?“ skončil s pohľadom upretým na potetovaného Cigána.

Mundi neodpovedal.

Bachar čakal pripravený tvrdo potrestať akýkoľvek ďalší náznak aj toho najmenšieho vzdoru.

Sklopili hlavy. Jednoduchý psí inštinkt. Na miestach ako toto predchádza konfliktom, zabraňuje nepríjemnostiam, chráni zdravie. Po čase si ho tu až na výnimky vypestuje každý.

Ani sa nepohli.

Nestalo sa nič.

Dozorca si pohrdavo odfrkol a poklop sa zabuchol. Prvé večerné sčítanie stavu mali za sebou.

„Kokot skurvený,“ sykol Mundi. „Stretnúť ho tak vonku.“

Najtenší a najdengľavejší z nich sa uchechtol. Volal sa Lukáš. Spolovice mrzák s takmer chromou nohou, vyholenou hlavou, vypuklými, večne zaslzenými očami a poska-

kujúcim ohryzkom na vyziabnutom krku tu bol spolu s ním jediný gadžo v cele. Posunuli ho sem rovno z poľepšovne, čiže detského diagnostického centra. Svojou ponižujúcou servilnosťou k najsilnejšiemu si tu doposiaľ väčšinou úspešne zachraňoval zdravú kožu.

Okrem toho dvakrát denne drhol dlážku, čistil záchod aj umývadlo, utieral prach a na slovo počúval Mundiho príkazy. Za to ho nebil. Obmedzil sa iba na výchovné fac-ky, ktoré mu sem-tam uštedril. A nedovolil to ani ostatným. Keď mal zvlášť dobrý deň, niekedy mu dokonca v návale veľkorysosti dovolil povysýpať popolník a našúľať si z nedofajčených špakov dve, tri cigarety. Ponižovať, urážať a vysmievať sa z neho však neprestal nikdy. Tí zvyšní tiež nie. To bola hra, ktorou si tu krátili dlhú chvíľu. Nič lepšie na zahnanie nudy nepoznali.

A dlhých chvíľ tu mal každý naozaj veľa. Minúty sa vliekli ako hodiny. Hodiny ako celé dni.

Tam vonku nevedel kedysi obsedieť ani v čakárni u lekára. Tu sa išiel už po prvom dni zblázniť. Jednotvárný režim si mohol skrátiť akurát tak rátaním holubov na protiľahlej streche susedného väzenského bloku. Ani písateľ listy už vlastne nemal komu. Akoby sa pod ním, za týmito hnusnými železnými, dvadsaťštyri hodín zamknutými dverami, ktorých odpornú olejovožltkastú farbu nevedel opísať, zľahla zem. Celý jeho život sa zrazu obmedzil iba na to, čo musel. Stratil možnosť voľby, stratil akúkoľvek možnosť rozhodovania. Z vlastnej vôle nesmel takmer nič. Ani len zhasnúť svetlo v cele. Všetko malo svoj nemenný, pevný režim.

Vlastne dva. Ten väzenský a ten Mundiho.

Ráno o šiestej budíček, večer o desiatej večierka. Trikrát za deň jedlo podávané cez sklápacie okno na dverách v obitých ešusoch. Zväčša smradľavá brečka, ktorú doká-

zal len výnimočne zjesť. K tomu na deň štvrtka droživého chleba a kocka margarínu.

Raz za deň mohol ísť na vychádzku. Do kutice len o málo väčšej, než bola táto, no s tým luxusom, že mala namiesto stropu pletivo, cez ktoré bolo vidieť nebo. Tam sa dali pozorovať oblaky a spolu s ostatnými tam mohol rovnú hodinu chodiť dokola popri múre. Celých desať a pol kroka tam a späť ako myš vo fľaši.

Dvakrát do týždňa sprcha, raz za dva výmena bielizne. Vo všedné dni okolo jednej pošta. Najprv súkromná, cenzurované listy od rodiny a blízkych, neskôr služobná, uznesenia od vyšetrovateľov, prokurátorov, sudcov či exekútorov, pravidelné sčítačky a zhruba tri- či štyrikrát do mesiaca neohlásená návšteva klepkáčov.

Vtedy museli vyjsť z cely von, postaviť sa na chodbe čelom k stene, zatiaľ čo dozorcovia údermi kovovou tyčou prekontrolovali neporušenosť mreží na oknách cely. Tváрили sa pritom smrteľne vážne a zodpovedne. Nedokázal si predstaviť, že by si niekto dal tú námahu a dokázal ich, či už cez deň, alebo v noci, nepozorovane prepíliť nejakým prepašovaným pilníkom či pílkou na železo. Najmä keď už samotným výhľadom z okna muselo byť každému, za kým sa tu raz zaklapli dvere, nad slnko jasné, že aj v prípade úspechu by sa tade dostal nanajvýš k ďalšej, ešte silnejšej mreži s vyše päťmetrovým múrom, elektrickým plotom, a k tomu všetkému priamo pod dohľadom samopalom ozbrojeného dozorca na strážnej veži.

Leopoldov. Nikdy by mu nenapadlo, že sa sem dostane. Ani v tom najhoršom sne nie. Všetky náhody a hlúpe okolnosti sa však spriahli proti nemu. Keď prvýkrát počul návrh na väzbu, odmietal uveriť vlastným ušiam. Keď mu ju sudca pre prípravné konanie odklepol, takmer priamo v súdnej sieni skolaboval.

S neskrývanou iróniou v hlase ho stihli poučiť, že ju nemá chápať ako trest, ale iba ako ochranné opatrenie nutné na to, aby nemohol mariť ďalšie vyšetrovanie či utiecť niekam na kraj sveta.

Obhajca, ktorého mu prideliли ex offo, naňho povzbudivo žmurkol. „Vydržte. Podáme sťažnosť.“

Neušlo mu, ako po celý čas nervózne škúľil po hodinách. Najradšej by ho poslal niekam.

Prvé dni prežil ako v hmle. Hlava ho bolela ako črep a do žalúdka stiahnutého od nervozity nedokázal dostať ani len suchú kôrku.

Došlo mu, že od toho dňa ho nikto nebude počúvať, nikto mu nebude veriť. Ešte ho neodsúdili a už skončil v base ako každý iný mukel. V base horšej a prísnejšej, než sú mnohé ostatné. Od toho dňa bude len číslo na identifikačnej kartičke. Hrozí mu pätnásť rokov, možno viac, a ak sa to poserie, dostane ich.

V ten deň si prvýkrát po večierke pretiahol paplón cez hlavu a počúval, ako s nástupom tmy celá basa ožila. Desiatky hlasov na seba pokrikovali z okien cez mreže. Cez jednotlivé poschodia, cez celé bloky a dvorom sa dlho do noci niesol smiech, krik, ale aj nadávky a vyhrážky v cigánčine, slovenčine aj maďarčine. Trpezlivo počkal, až všetci zaspia, a potom od zúfalstva potichučky preplakal celý zvyšok noci. Odvtedy sa mu to stalo ešte veľakrát.

2

Komisár Peter Ledecký stál uprostred rozhádzanej obývacej izby a pozeral na mŕtvolu starého muža ležiacu na dlážke. Zamyslený, navonok bez akýchkoľvek emócií, prehraboval sa v ešte stále mokrých vlasoch.

Bol len pár blokov odtiaľto, keď ho vysielackou vyrozumel operačný, no aj tak mu trvalo vyše hodiny, než sem dorazil. Krátka prehánka s pár centimetrami prvého tohtoročného snehu bohato stačila na to, aby takmer kompletne paralyzovala dopravu v celom meste. Zvyšných sto metrov úzkou ulicou hore musel prejsť pešo.

Bolo tu tesno. Starý vlhký malometrážny byt bol cítiť typickou starinou a pre tých, čo to dokázali identifikovať, aj krvou. Ešte pomerne čerstvou s typicky sladkastou vôňou a zvláštne kovovou príchuťou.

Dvaja kriminalistickí technici v bielych jednoučelových sterilných overaloch s označením bratislavského krajského policajného riaditeľstva na chrbtoch zatiaľ ešte len hľadali najvhodnejšie miesto, kde by zložili svoje objemné kufre. Tretí z nich bol v civile a vystačil si len s návlekmi na topánkach a chirurgickými rukavicami. S fotoaparátom v rukách sa snažil zachytiť čo možno najlepší detail vypáčeného sekretára.

Niekde na medziposchodí začul vyšetrovateľa.

Vzdychol. Už teraz si v malej izbe začínali navzájom zavádzať. Snažil sa ešte aspoň na chvíľu nevnímať všetok ruch naokolo. Pohľadom sa zastavil na tmavočervenej škvrne vsakujúcej do hrubého koberca. Na okrajoch už začala zasychať. O kus ďalej ležala prázdna nábojnica. Aj z miesta, kde stál, dokázal určiť kaliber, no napriek tomu podišiel bližšie, aby sa presvedčil. Nemýlil sa. Sedem, šesťdesiatpäť Browning.

„Z môjho hľadiska je to, myslím, celkom jasné,“ vyrušil ho lekár.

Takmer zvedavo si ho obzrel.

Bol nový, v ústave súdneho lekárstva ešte len začínal, ale už sa s ním stretol. Mohol mať okolo tridsiatky, no aj tak sa pri pohľade naňho nevedel ubrániť myšlienke, že je na svoju prácu primladý. Márne sa pokúšal spomenúť si na jeho meno.

„Príčinou smrti je strelné poranenie v oblasti hrudníka,“ skonštatoval.

Pristúpili bližšie a obaja sa zohli nad telom. Bolo pol tretej poobede, ale pre zatiahnutú oblohu sem z ulice dopadalo len málo svetla.

„Strela ostala v tele. S najväčšou pravdepodobnosťou zasiahla priamo srdce, možno aortu,“ ukazoval. „Uvidíme na pitve, ale v každom prípade to nemení nič na veci, že by tomu starkému nepomohol ani ten najvčasnejší a najkvalifikovanejší lekársky zákrok.“

Detektív prikývol. Všetko bolo úplne zrejmé. „Kedy?“ opýtal sa.

Lekár sa vzpriamil, založil si ruky vbok a chvíľu rozmýšľal. „Doobeda. Nie dlhšie ako tri hodiny,“ zrátal a hneď pokračoval. „Bol na mieste mŕtvy. Jedna rana a koniec. Žiadne iné poranenie som nenašiel.“

„Takže profík?“ ozval sa im za chrbtom vyšetrovateľ.

Ledecký sa otočil od mŕtveho starčeka k mohutnému chlapíkovi v sivom kabáte, hne dom obleku a s otrasnou, ledabolo uviazanou svietivo oranžovou kravatou.

„Nemyslím si,“ odpovedal mu namiesto pozdravu.

Poznali sa a pracovali spolu už dlho. Major Chovanec. Pracant, bystrý, svedomitý dlhoročný policajt. Keby však na svete existovala krajina, v ktorej by trestali nevkus, vyfasoval by za svoje viazanky nepochybne doživotie.

„Ja len, že trafiť niekoho prvou ranou priamo do srdca...“

„... nie je z nejakých dvoch-troch metrov zasa až také ťažké,“ skočil mu do reči.

Nemal rád predčasné závery. O profesionálnych vrahoch a nájomných pištoľníkoch zabíjajúcich podľa akéhosi nepísaného rituálu podsvetia jednou dobre mierenou ranou do srdca už vôbec nie. Podobné úvahy mohli byť podľa neho dobré akurát tak pre novinárov.

„Aj priemerný, dokonca celkom neskúsený strelec dokáže pri troche šťastia z takej krátkej vzdialenosti trafiť človeka tam, kde je vlastne najhrubší,“ povedal Ledecký a na chvíľku sa odmlčal. „Mohol, ale možno vôbec nemusel vedieť v podobných veciach chodiť.“ Ukázal na podlahu. „Navyše, tá nábojnica, čo tu po sebe nechal...“

Chovanec pokrčil plecami a od teoretických úvah prešiel radšej k organizačným veciam. „Okrem pár operatív-cov, čo ešte behajú po bytovke a zháňajú svedkov, som všetkých z okresu poslal preč. Preberie si to krajský výjazd. Čo sa týka kvalifikácie, je to vražda ako vyšitá.“

Ledecký postrehol jeho zachrípnutý hlas. Očividne sa uňho ozývala choroba.

„A isto budem mať pravdu aj v tom,“ pokračoval Chovanec a kývol hlavou k vypáčenému sekretáru, „keď poviem, že lúpežná.“

Čo sa týkalo procesného hľadiska, nebolo so skúseným vyšetrovateľom o čom polemizovať. „Kedy sa doňho pustíte?“ obrátil sa opäť na lekára.

Mladý súdniar sa pozrel na hodinky. „Ešte dnes, ak mi ho čím skôr dáte priviezt’.“

„Fajn,“ povedal Ledecký. „Pošlem za vami technika. Zaistí mikrostopy spod nechťov a hlavne tú guľku, čo je v ňom.“

„Mám čakať aj na niekoho od vás?“

„Odo mňa nie,“ odpovedal detektív za kriminalistov.

„Od nás niekoho pošlem,“ rozhodol Chovanec. Účasť vyšetrovateľa na pitve sa obísť nedala.

„Tak potom o nejakú hodinku a pol u mňa na Antolskej,“ ukončil rozhovor lekár.

Rozlúčili sa. Chovanec mlčky pozeral na prácu technikov a Ledecký len sťažka potláčal chuť na cigaretu.

Po niekoľkých minútach prerušil ticho vyšetrovateľ. „Podľa všetkého išiel po tomto,“ pristúpil k sekretáru. Na zemi pod ním ležala bankovka. „Vidíš?“ zafučal, ako sa k nej zohol.

Ledecký sa nemýlil. Naozaj bol prechladnutý.

„A tam je ešte jedna.“

Aj on si čupol. Neboli to eurá, ani doláre. Zapozeral sa dôkladnejšie. „Staré československé koruny?“

Chovanec prikývol. „Hej vyzerá to tak, a zrejme ich tu bolo dosť.“

Tá bližšie k nim bola ešte predfebruárová z roku štyridsaťsedem, druhú, socialistickú dvadsaťkorunáčku s jednookým Jánom Žižkom na lícnej strane, si Ledecký ešte sám pamätal.

S najväčšou opatrnosťou, pomáhajúc si pri tom ceruzkou, pootvoril vypáčené dvierka. Vnútri ležali poprehadzované albumy podobné tým, v ktorých filatelisti opatrujú

poštové známky. Bankovky, čo našli na zemi, vypadli nepochybne z niektorého z nich.

„Päť,“ zrátal ich.

„A tam sú tiež.“

V najspodnejšom regáli boli ďalšie. O niečo menšie, s menej zdobeným obalom, ale zato starostlivo zarovnané.

„Tie však páchatela príliš nezaujímali,“ detektív kývol na technika v ochrannom obleku.

Pristúpil k nim, vytiahol jeden z albumov a otvoril ho. Bankovky rôznych veľkostí a farieb, jedna vedľa druhej, každá zastrčená v tenučkej fólii.

„Ani sa ich nedotkol.“

„Podľa všetkého nie,“ pripustil Ledecký.

„Akoby celkom presne vedel, po čom ide.“

Detektív neodpovedal. Na náhodu to naozaj nevyzeralo. Súčasne sa však hneď na začiatku nechcel príliš upnúť iba na jednu z možných verzií.

„Vieš si predstaviť, akú môžu mať tie staré prachy dnes cenu?“ spýtal sa Chovanec.

Znova žiadna odpoveď. Tentoraz preto, lebo nemal ani najmenej potuchy.

Vrátili sa na chodbu.

„Aj vchodové dvere sú bez akéhokoľvek násilia a zámka sa zdá neporušená. Podľa všetkého musel poškodený svojho vraha pustiť dnu dobrovoľne,“ povedal vyšetrovateľ.

„Kto ho našiel?“

„Sused. Asi rovnako starý. Idem odtiaľ. Býva o poschodie vyššie. Tvoji podarení parťáci už ho vyťažujú.“

Ledeckého to prekvapilo. Keď prichádzal, ich auto pred domom nevidel. „Myslel som, že sú ešte len niekde na ceste.“

„Došli ešte predom mnou. Parkujú rovno vo dvore.“

To mu mohlo napadnúť. Pripadal si ako hlupák, ktorý nevie, kde má svojich ľudí, a súčasne sa hneval na Machráka, že sa ani neunúval poslať mu esemesku.

„Čo teda hovoríš na tie dvere?“ vrátil sa naspäť Chovanec.

„Myslíš tým, čo hovorím na to, že ten dedo pravdepodobne pustil svojho vraha do bytu, pretože ho poznal?“

Obaja pozerali na nevyloženú nákupnú tašku so zeleninou, položenú na nízkej skrinke v predsieni.

„Napríklad niekoho, kto mu doniesol nákup?“

Prikývol. „Presne tak.“

Ledecký pokrčil plecami. „Mohol aj nemusel. Podľa mňa je nateraz celkom zbytočné o niečom takom uvažovať. Hádám neskôr. Uvidíme.“

„Chvíľu som sa rozprával so susedou,“ pokračoval Chovanec. „Povedala, že by nikomu cudziemu neotvoril.“

Zastavil ho posunkom ruky. „Stavím sa s tebou, o čo chceš, že len v tejto bytovke nájdeš ešte kopy ďalších, ktorí ti budú svätosväte tvrdiť to isté.“

Jeden druhému pozerali priamo do očí.

„Že bol nesmierne opatrný, že by len tak niekomu neotvoril... Nevieť prečo, ale vždy to hovoria. A to už vôbec nerozprávam o jeho deťoch a ďalších príbuzných, ak nejakých mal. Všetci zakaždým tvrdia: Neexistuje. Nikdy.“ Potom sa na chvíľočku odmlčal. „No nemám pravdu?“

„Hej,“ musel uznať.

Ledecký pristúpil k dverám. „Možnože taký naozaj bol. Zatiaľ o ňom dokopy nič nevieme. Pozri, dokonca mal aj bezpečnostnú retiazku,“ rozhodol ju. „Ale ja na takýchto obozretných deduškov a starenky moc neverím. Sám veľmi dobre vieš, koľkokrát už to bolo celkom inak. Starí ľudia sú dôverčiví a ľahko sa dajú oklamať.“

Chovanec kýchol. „Je to pravda,“ vytiahol papierovú vreckovku. „A na mňa k tomu všetkému niečo lezie.“

„Vidím,“ dal mu najavo, že si to všimol. „Do plánu to ako jeden z bodov, samozrejme, daj. Musíme s takou možnosťou rátať a budeme s ňou aj pracovať,“ usmial sa. „Rovnako ako s tou, že ho niekto oklamal a votrel sa mu dovnútra pod nejakou zámienkou. A nakoniec aj s tou, že to všetko môže byť celkom inak a ten vypáčený sekretár nás má iba zmiašť, aby sme si mysleli, že ide o lúpež. Čo keď nakoniec tie staré peniaze nestoja ani za fajku tabaku?“

3

Asi o polhodinu odviezli telo obete. Ohliadka miesta činu bola v plnom prúde a technici spolu s Chovancom, ktorý za ňu z procesného hľadiska zodpovedal, mali plné ruky práce.

Ledecký videl všetko, čo potreboval, a došlo mu, že minimálne nateraz tu bol zbytočný. Nemalo zmysel ďalej tu zotrvať.

Zavolał Machrákovi. Spolu s Koreisom im ostávala necelá hodina, aby dokončili výsluch oznamovateľa. Dozvedel sa od nich, že detektívi z okresu narazili na svedkyňu, ktorá videla v inkriminovanom čase z domu vychádzať neznámeho muža. Kým mala tvár toho chlapa ešte v čerstvej pamäti, na jeho pokyn ju odviezli na Staré Mesto, aby s ňou zostavili identikit. Večer ju spolu s Machrákom plánoval vypočuť.

Skontroloval čas. Bolo štvrt' na štyri, navyše v piatok. Najvyšší čas, aby sa vrátil do kancelárie a do fajrontu dohodol so šéfom oddelenia všetko potrebné. Potreboval zostaviť tím, ktorý bude v ten deň a cez víkend pokračovať vo vyšetrowaní čerstvého prípadu. Vyčleniť sily, prostriedky a techniku a pre tých, čo potiahnu dlhšie, odsúhlasiť a podpísať nadčasy. V tomto smere neočakával zo strany vedenia ťažkosti. Pátranie po horúcej stope malo vždy ob-

rovský význam a to, čo sa im podarí zistiť v nasledujúcich štyridsiaticich ôsmich hodinách, sa môže neskôr pri ďalšom objasňovaní bezpochyby ukázať ako kľúčové.

Dohodol sa s Chovancom. Keď tu definitívne skončia, stretnú sa všetci večer v malej zasadačke na treťom poschodí budovy krajského policajného riaditeľstva. Zbehol pár schodov a vyšiel na ulicu. Uniformovaný policajt z obvodného oddelenia stojaci pred vchodom mu zasalutoval. Už nesnežilo. Mávnutím ruky odpovedal na pozdrav a vyrazil po Beskydskej smerom k Ymce.

Nebola to práve výstavná časť mesta. Úzke uličky, smeti z prevrátených popolníc, otlčené, počmárané chátrajúce bytové domy s dvormi a bránami trvalo páchnucimi močom, spolu s húfmi ukričaných a vzhľadom na počasie len veľmi ledabolo oblečených detí. Neďaleká hlavná železničná stanica, ktorá bola už roky takmer v dezolátnom stave, a jej priľahlé okolie s konečnou zastávkou električiek plné bezdomoveckých a feťáckych brlohov len dokresľovali už aj tak neutešený kolorit tejto časti Bratislavy.

Prešiel telefónny zoznam v mobile. Ostávalo mu vybaviť Novotnú, jedinú ženu na oddelení vražd. Odkedy k nim nastúpila, na jej schopnosti týkajúce sa zisťovania potrebných údajov z dostupných informačných systémov či zo sociálnych sietí, o ktorých poniektorí z nich, vrátane jeho samého, nemali často ani tušenia, si zvykli tak, že pre nich bola v tejto prvotnej fáze vyšetrovania takmer nenahraditeľná.

Zastihol ju v kancelárii tesne pred odchodom.

Horlivo si zapísala všetko, čo jej vedel nadiktovať. „Rozumiem,“ potvrdila mu.

Na najzákladnejšie lustrácie to zatiaľ stačilo.

Až keď nasadol do auta, uvedomil si, že musí ešte zavolať Hane a zrušiť plánovaný program na dnešný večer. Bola to prvá a súčasne jediná žena, ktorú si po dlhom čase, po

rozvođe s manželkou, pustil do života. Posledné dva mesiace už žili prakticky spolu. Mal síce svoje vlastné bývanie necelých štyridsať kilometrov od mesta, ale postupne, čím viacej času spolu ako pár trávili, sa im obom zdalo zo všetkých stránok oveľa praktickejšie, aby prespával u nej v priestrannom ružinovskom byte, v ktorom už v podstate od čias, čo si jej jediný, už dospelý syn vybojoval miesto krídelného útočníka v seniorskom A tíme hokejového klubu HC Košice, bývala sama. Na jeho dom mu čím ďalej, tým viac ostávali už len sporadické dni voľna či spoločne strávené soboty a nedele.

Počúval, ako telefón vyzvára. Večer sa mali zúčastniť narodeninovej oslavy jej najbližšej kolegyne z roboty. Vlastne ho na nej chcela oficiálne predstaviť. Mal pocit, že jej na tom záleží. Predvčerom mu dokonca kúpila novú košeľu. Nakoniec, bola to aj jediná jej kamarátka, o ktorej vedel, a preto vôbec s niečím takým súhlasil.

Keď konečne zodvihla, bol stručný. Žiadne rozsiahle či podrobné vysvetľovanie by na veci aj tak nič nezmenilo.

Nehrešila, ani mu nič nevyčítala, Ledecký iba neomylnne postrehol smútok v jej hlase.

„Je mi to ľúto,“ ospravedlnil sa. „Naozaj.“

„To nič,“ vzdychla.

Aj keď ju nevidel, vedel, že sa usmiala. Presne vedel ako. Iba jedným kútikom, vážne a súčasne nežne.

„Hádam nabudúce,“ pokúsil sa.

„To je v poriadku,“ zastavila ho. Nemala dvadsať a od začiatku vedela, s kým si začína vzťah. „Dávaj si na seba pozor.“

Naštartoval. Dokonca sa jej zabudol opýtať, či tam pôjde sama alebo ostane doma.

Neskôr večer pre istotu zavolá ešte raz.

„Doriti aj s takou robotou,“ zahrešil a zaradil rýchlosť.

Do pol piatej stihol zorganizovať všetko, čo potreboval. Tak ako predpokladal, vedúci oddelenia vrážd komisár Peteraj, pevne odhodlaný preležať pokiaľ možno nerušene celý víkend v posteli a konečne vypotiť týždeň prechádzanú chrípku, mu dal v podstate voľnú ruku.

Nebolo to po prvý raz, čo nechal všetky nasledujúce kroky týkajúce sa postupu objasňovania čerstvého prípadu na jeho uvážení a poveril ho vedením pracovnej skupiny. Napokon, bol najstarším a najdlhšie slúžiacim detektívom na celom oddelení.

Dopodrobna komisára oboznámil s tým, čo zatiaľ vedel. Všetko vyzeralo jasné. Zatiaľ nebol dôvod domnievať sa, že ide o niečo iné ako o učebnicový príklad lúpežnej vraždy. Nasledujúcich štyridsaťosem hodín ich čaká v podstate rutinný kolotoč vypočúvania svedkov, vyhodnocovania zaisťovaných stôp a ďalších štandardných vyšetrovacích úkonov.

Peteraj nemal námietky proti ničomu z toho, čo mu predostrel. Dokonca ani proti počtu ľudí, ktoré plánoval ponechať v robote, prípadne v pohotovosti, ak by sa veci pohli požadovaným smerom rýchlejšie, než sami očakávali. Súhlasil so všetkým. Nakoniec, skôr pre pokoj na duši než pre čokoľvek iné, požiadal len o to, aby bol zakaždým včas a v potrebnom rozsahu informovaný.